

A l'inici, sembla

que passarà aviat.
Però llavors les nits
s'allarguen més i més.
Has de bombar les plomes
per a no passar fred
i cada cop costa més imaginar
que alguna vegada va fer calor.
I imaginar que
algun dia en tornarà a fer,
encara costa més.
Fins i tot quan els dies
comencen a ser més llargs.
Perquè llavors
encara fa més fred.

Hanna Johansen

A l'estiu
es pot picotejar la terra
i treure'n algun cuc.
Però a l'hivern la terra està dura
com una pedra
i no s'atrapen cucs ni en els somnis!

Quan feia tant de fred,

les merles vivien on comença el bosc.
Allí, gratant una mica entre la fullaraca,
encara podien trobar aliment.
Però, fins i tot al bosc
no es podien atrapar cucs ni en els somnis,
perquè s'havien enterrat molt,
molt profundament.

Fins que...

Un dia de febrer,

el sol,

a més de lluir més radiant al cel,

escalfava més que de costum.

Per fi!

Hi hauria una primavera.

L'aire va deixar de ser tan fred.

Cada dia es feia de nit una mica més tard

i les merles voletejaven inquietes.

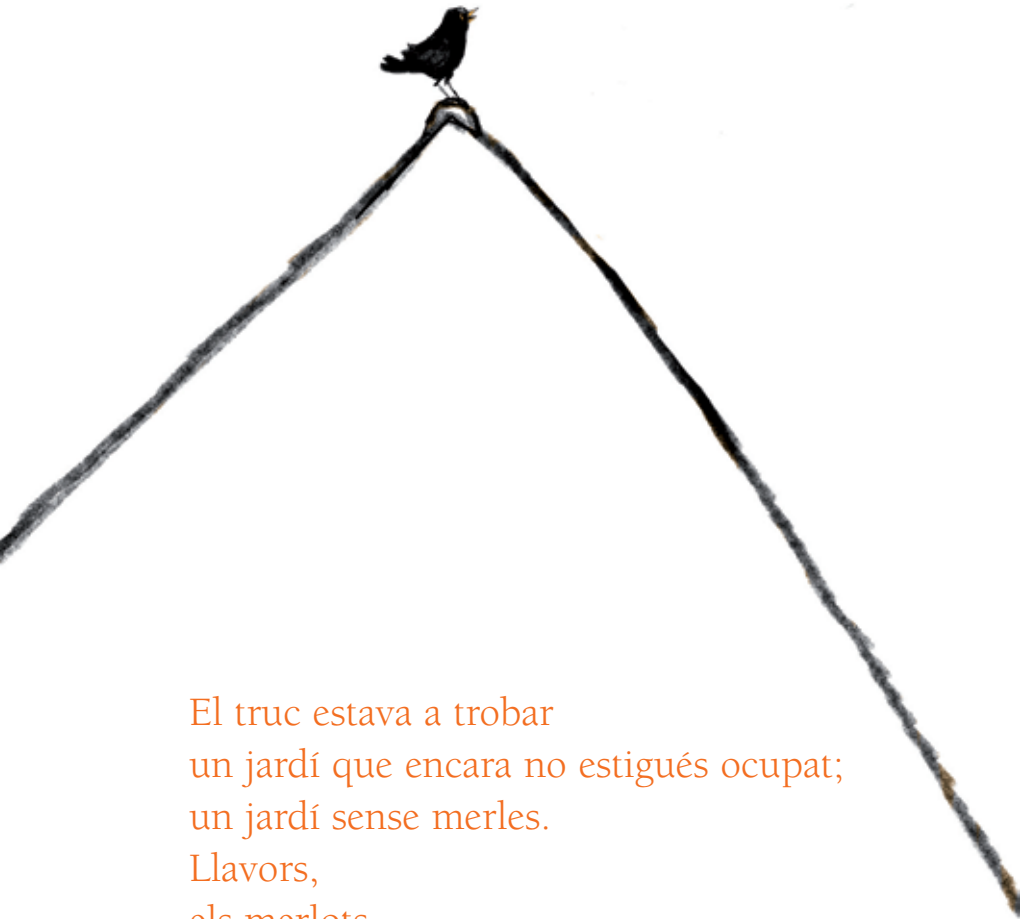

Necessitaven un lloc
per a passar l'estiu;
un lloc que fos seu i només seu,
a més de ser un bon lloc.

Una darrere l'altra van sortir a la recerca.
Van volar fins arribar als afores de la ciutat,
on hi ha molts jardins,
i allí van examinar-los tots,
amb tot detall.

Els comparaven i escollien el millor.
I s'havia de ser ràpid,
perquè, quan una merla
s'instal·lava en un jardí,
no era gens fàcil fer-la'n fora.

El truc estava a trobar
un jardí que encara no estigués ocupat;
un jardí sense merles.

Llavors,
els merlots
es posaven a les teulades
i cantaven als quatre vents
que aquell jardí els pertanyia;
avisaven els altres.

Després,
havien de trobar
una merla femella
i convèncer-la que els ajudés
a construir un niu.
Perquè,
si arribaven a un acord
—i no era fàcil escollir el lloc
on es faria—,
la femella s'encarregava de tot:
buscava branques,
herbes
i plomes,
les ajuntava,
les transportava
i les feia servir per a construir el niu.

Encara no havia arribat el moment, però.

Un merlot

va aixecar el vol
un bonic dia de març.
Sabia perfectament quin camí agafar
i, de seguida,
va trobar el jardí que buscava.
Era la tercera vegada que hi anava.

En aquest jardí hi havia una casa.
En aquesta casa
hi vivia una nena
que sabia saltar a corda
i tocar la flauta dolça.
Es deia Nana.
És clar que una merla
no escull un jardí
per una nena.
Llavors,
per què l'escull?

